

Vârșnicul M. Russell Ballard
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să găsim bucurie slujind cu dragoste

Fie ca noi să ne arătăm dragostea și aprecierea față de sacrificiul ispășitor al Salvatorului prin faptele noastre simple de milostenie și slujire.

Dragi frați și surori, sper că aceia dintre dumneavoastră care vizitați Salt Lake veți avea ocazia de a vă bucura de culorile și mirosul frumoaselor flori de primăvară din Piața templului.

Primăvara aduce o reînnoire a luminii și a vieții – amintindu-ne încă o dată, prin ciclul anotimpurilor, de viața, sacrificiul și învierea Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos, căci „toate lucrurile depun mărturie despre [El]” (Moise 6:63).

Contrar acestui frumos peisaj de primăvară și a speranței pe care o simbolizează, există o lume a nesigurății, complicațiilor și confuziei. Cerințele vieții de zi cu zi – educație, serviciu, creșterea copiilor, administrarea Bisericii și chemările, activitățile lumesti și chiar durerea și necazul unei boli neașteptate și a unei tragedii – ne pot obose. Cum ne putem elibera din această țesătură complicată a încercărilor și nesigurății vieții pentru a găsi pace și fericire?

Deseori, suntem precum tânărul negustor din Boston, care, în anul 1849, după cum spune povestea, era prins de zelul goanei după aurul din

California. Și-a vândut toate posesiunile pentru a-și căuta averea în râurile Californiei, despre care i se spusese că erau pline cu bulgări de aur atât de mari, încât o persoană abia îi putea căra.

Zi de zi la nesfârșit, tânărul bărbat își cufunda în râu sita și o scotea goală. Singura sa răsplată a fost un morman de pietre care se mărea. Descurajat și falit, era gata să renunțe, până când, într-o zi, un căutător în vârstă, experimentat, i-a spus: „Ai adunat un morman mare de pietre, aici, tinere”.

Tânărul a răspuns: „Nu există aur aici. Mă întorc acasă”.

Îndreptându-se spre mormanul de pietre, vechiul căutător a spus: „O, există aur, desigur. Numai că trebuie să știi unde să-l găsești”. A luat două pietre în mâini și le-a lovit una de alta. Una dintre pietre s-a crăpat, scoțând la iveală mai multe fire de aur strălucind în lumina soarelui.

Observând un săculeț de piele plin, legat la brâuul căutătorului, tânărul bărbat a spus: „Caut bulgări ca cei din săculețul tău, nu simple fire mici”.

Căutătorul mai în vârstă i-a întins

săculețul tânărului bărbat care a privind înăuntru, așteptându-se să vadă mai mulți bulgări mari. A fost uimit să vadă că săculețul era plin cu mii de fire de aur.

Bătrânul căutător a spus: „Fiule, mi se pare că ești atât de preocupat să cauți bulgări mari, încât ai uitat să-ți umpli săculețul cu aceste prețioase fire de aur. Acumularea cu răbdare a acestor mici fire mi-a adus multă bogăție”.

Această povestire ilustrează adevărul spiritual despre care Alma l-a învățat pe fiul său, Helaman:

„Prin lucruri mici și simple lucruri mari sunt înfăptuite ...

și prin mijloace foarte mici ...

Domnul... înfăptuiește salvarea multor suflete” (Alma 37:6–7).

Dragi frați și surori, Evanghelia lui Isus Hristos este simplă, indiferent de cât de mult încercăm noi s-o complicăm. Trebuie să ne străduim să ne menținem viețile la fel de simple, neîmpovărate de influențe străine, concentrate asupra acelor lucruri care contează cel mai mult.

Care sunt lucrurile simple, prețioase ale Evangheliei care aduc claritate și scop vieților noastre? Care sunt firele de aur ale Evangheliei a căror acumulare cu răbdare, de-a lungul vieții noastre, ne va recompensa cu acea comoară finală – darul prețios al vieții veșnice?

Cred că există un principiu simplu, dar profund – chiar sublim – ce însușmează întreaga Evanghelie a lui Isus Hristos. Dacă noi îl îmbrățișăm din toată inima și facem din acest principiu scopul și centrul vieții noastre, el ne va purifica și ne va sfinți, astfel încât să putem trăi din nou în prezența lui Dumnezeu.

Salvatorul a vorbit despre acest principiu când a răspuns fariseului care l-a întrebat: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?”.

„Isus i-a răspuns: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău».

Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși» (Matei 22:36–40).

Numai atunci când Îi iubim pe Dumnezeu și pe Hristos cu toată inima noastră, cu tot sufletul și cu tot cugetul nostru, suntem noi în stare să împărțăm această dragoste cu vecinii noștri prin fapte de bunățate și slujire – acesta fiind modul în care Salvatorul ne-ar iubi și ne-ar sluji nouă, tuturor, dacă El ar fi azi printre noi.

Când această dragoste pură a lui Hristos – sau caritate – ne înconjoară, noi gândim, simțim și acționăm mai asemănător cu felul în care Tatăl Ceresc și Isus ar gândi, ar simți și ar acționa. Motivația și dorința inimii noastre sunt la fel cu cele ale Salvatorului. El a împărțat această dorință cu apostolii Săi în ajunul răstignirii Sale. El a spus:

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu ...

Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34–35).

Dragostea pe care a descris-o Salvatorul este o dragoste permanentă. Nu este manifestată prin fapte mari și eroice, ci mai degrabă prin fapte simple de bunățate și slujire.

Există o mulțime de căi și situații în care îi putem sluji și iubi pe alții. Vă pot sugera doar câteva.

Prima, caritatea începe de acasă. Cel mai important principiu care trebuie să guverneze în fiecare cămin este acela de a practica regula de aur – sfatul Domnului ca „tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7:12). Gândiți-vă un moment și imaginați-vă cum v-ați simți dacă ați fi avut parte de cuvinte sau fapte neplăcute. Prin exemplul nostru, trebuie să-i învățăm pe membrii familiei noastre să dea dovadă de dragoste unul față de celălalt.

Un alt loc unde avem ample ocazii de a sluji este la Biserică. Episcopiile și ramurile noastre trebuie să fie locuri în care regula de aur să ne îndrume întotdeauna cuvintele și acțiunile noastre unul față de celălalt. Tratându-ne

unii pe alții cu bunățate, spunând cuvinte de sprijin și încurajare și fiind atenți la nevoile altora, putem crea o unitate plăcută între membrii episcopiei. Unde există caritate, nu există loc pentru bârfe sau cuvinte neplăcute.

Membrii episcopiei, atât adulți, cât și tineri, se pot uni făcând acte însemnate de slujire pentru a binecuvânta viețile celorlalți. Cu doar două săptămâni în urmă, președintele zonei nord-vest din America de Sud, vârstnicul Marcus B. Nash, din Cei Șaptezeci, a raportat că, desemnându-i „pe cei cu spirit puternic acelora care sunt slabi”, ei salvează sute de membri adulți și tineri mai puțin activi. Prin dragoste și slujire, ei se reîntorc „unul câte unul”. Aceste fapte de bunățate creează o legătură puternică și trainică între cei care participă – atât cei care ajută, cât și cei care sunt ajutați. Foarte multe amintiri prețioase sunt bazate pe asemenea fapte de slujire.

Când privesc înapoi la anii mei mulți de administrare în Biserică, unele dintre cele mai profunde amintiri sunt momentele când m-am alăturat altor membri ai episcopiei pentru a oferi ajutor cuiva.

De exemplu, îmi amintesc când eram episcop și am lucrat împreună cu mai mulți membri activi din episcopia mea pentru a curăța groapa de la silozul din cadrul fermei de bunăstare a țăruiului. Nu a fost o însărcinare plăcută! Un frate mai puțin activ, care nu fusese la Biserică mulți ani, a fost invitat să ni se alăture. Datorită dragostei și tovarășiei pe care a simțit-o alături de noi în timp ce lucram și vorbeam în acea groapă urât mirositoare de la siloz, a venit înapoi la Biserică și a fost pecetluit, mai târziu, în templu cu soția și copiii lui. Întovărișirea noastră prin intermediul slujirii i-a binecuvântat pe copiii, pe nepoții și, acum, pe strănepoții săi. Mulți dintre ei au slujit în misiuni, s-au căsătorit în templu și cresc o familie eternă – o lucrare măreață făcută printr-o simplă faptă, un mic fir de aur.

Un al treilea cadru în care putem sluji este cel al comunităților noastre.

Ca o exprimare pură a dragostei și grijii noastre, putem întinde o mână de ajutor celor care au nevoie de ajutorul nostru. Mulți dintre dumneavoastră ați purtat tricourile pe care este scris „o mână de ajutor de la mormoni” și ați lucrat fără conținere pentru a alina suferința și a vă îmbunătăți comunitățile în care trăiți. Tinerii adulți necăsătoriți din țăruiul Sendai, Japonia, au slujit recent cu devotament pentru a căuta membrii dispăruți în urma cutremurului devastator și a tsunami-ului. Există nenumărate moduri de a sluji.

Datorită bunătății inimii și a slujirii noastre, noi devenim prieteni cu cei cărora le slujim. Din aceste prietenii rezultă o mai bună înțelegere a devotamentului nostru față de Evanghelie și o dorință de a afla mai multe despre noi.

Bunul meu prieten, vârstnicul Joseph B. Wirthlin, a vorbit despre puterea acestui principiu când a spus: „Bunătatea este esența măreției... [ea]

este un pașaport care deschide uși și creează prieteni. Îmblânzește inimile și formează relații care pot dura o viață” („Virtutea bunătății”, *Liahona* mai 2005, p. 26)

O altă cale prin care putem sluji copiilor Tatălui Ceresc este slujirea misionară – nu numai în calitate de misionari cu timp deplin, ci, de asemenea, ca prieteni și vecini. Creșterea Bisericii pe viitor nu va avea loc doar ciocnind la ușile necunoscuților. Se va întâmpla când membrii, împreună cu misionarii noștri, plini de dragoste de la Dumnezeu și Hristos, discern nevoile și răspund acelor nevoi printr-o atitudine de slujire caritabilă.

Când facem astfel, dragi frați și surori, cei cu inima sinceră vor simți sinceritatea și dragostea noastră. Mulți vor dori să afle mai multe despre noi. Atunci, și numai atunci, Biserica va crește foarte rapid și va umple tot pământul. Acest lucru nu poate fi îndeplinit numai de misionari, ci necesită interesul și slujirea fiecărui membru.

Oricând slujim, trebuie să fim sensibili la îndemnul Duhului Sfânt. Vocea blândă, liniștită ne poate spune cine are nevoie de ajutorul nostru și în ce fel îi putem ajuta.

Președintele Spencer W. Kimball a spus: „Este important să slujim unul altuia în împărăție... Prea des, faptele noastre de slujire constau din simple încurajări sau din a oferi... ajutor prin îndatoriri simple, însă ce consecințe glorioase se pot revărsa... datorită unor fapte mici, dar bine intenționate!” *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 82).

Iar președintele Thomas S. Monson ne-a sfătuit:

„Nevoile celorlalți sunt omniprezente, iar fiecare dintre noi poate face ceva pentru a ajuta pe cineva...

dacă nu ne pierdem pe noi înșine în slujire față de alții, viața noastră nu are

Vârstnicul Neil L. Andersen
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

mare scop” („Ce am făcut astăzi pentru altcineva?”, *Liahona* nov. 2009, p. 85).

Dragi frați și surori, vreau să subliniez din nou că cea mai importantă însușire a Tatălui Ceresc și a Preaiubitului Său Fiu pe care trebuie să ne-o dorim și să căutăm s-o avem în viața noastră este darul carității, „dragostea pură a lui Hristos” (Moroni 7:47). Din acest dar izvorăște capacitatea noastră de a iubi și de a-i sluji pe alții, așa cum a făcut Salvatorul.

Profetul Mormon ne-a învățat importanța supremă a acestui dar și ne-a spus cum îl putem primi: „De aceea, frații mei preaiubiți, rugați-vă la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru ca voi să fiți plini de această dragoste pe care El a dăruit-o tuturor acelor care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos; pentru ca voi să deveniți fiii lui Dumnezeu; pentru ca atunci când El va veni, noi să fim la fel ca El, căci noi Îl vom vedea pe El așa cum El este; pentru ca noi să putem să avem această nădejde; pentru ca noi să fim purificați, tot așa cum El este pur” (Moroni 7:48).

Lucruri mărețe sunt înfăptuite prin lucruri mici și simple. La fel ca firele mici de aur care se adună de-a lungul timpului, acumulându-se o comoară mare, faptele noastre mici și simple de bunătate și slujire se vor aduna într-o viață plină de dragoste față de Tatăl Ceresc, devotament față de lucrarea Domnului Isus Hristos și un sentiment de pace și bucurie de fiecare dată când întindem brațele unii către ceilalți.

Întrucât ne apropiem de perioada Paștelui, fie ca noi să ne arătăm dragostea și aprecierea față de sacrificiul ispășitor al Salvatorului prin faptele noastre simple de milostenie și slujire față de frații și surorile noastre din familie, de la Biserică și din comunitățile noastre. Mă rog cu umilință pentru aceasta, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Pregătirea lumii pentru a Doua Venire

Misiunea voastră va fi o ocazie sacră de a-i aduce pe alții la Hristos și de a-i ajuta să se pregătească pentru a Doua Venire a Salvatorului.

Mă adresez, în această seară, în special deținătorilor preoției lui Dumnezeu cu vârste cuprinse între 12 și 25 de ani. Noi ne gândim mult la voi. Am spus odată povestea nepotului nostru în vârstă de patru ani, care l-a îmbrâncit pe fratele lui mai mic. După ce l-a consolat pe copilul care plângea, soția mea, Kathy, s-a întors spre cel de patru ani și, cu prudență, l-a întrebat: „De ce l-ai împins pe frățiorul tău?”. El a privit-o pe bunica lui și a răspuns: „Mimi, îmi pare rău. Mi-am pierdut inelul cu alege ce-i drept și nu pot alege ce este drept”. Știm că voi vă străduiți mult să alegeți întotdeauna ce este drept. Vă iubim foarte mult.

V-ați întrebat vreodată de ce ați fost trimiși pe pământ tocmai în această perioadă? Nu v-ați născut în timpul lui Adam și al Evei sau în timp ce faraoonii conduceau Egiptul sau în timpul dinastiei Ming. Ați venit pe pământ în această perioadă, la 20 de secole după prima venire a lui Hristos. Preoția lui Dumnezeu a fost restaurată pe pământ

și Domnul Și-a întins mâna pentru a pregăti lumea pentru revenirea Sa glorioasă. Acestea sunt zilele unor ocazii minunate și responsabilități importante. Acestea sunt zilele în care trăiți voi.

Prin botezul vostru, v-ați declarat credința în Isus Hristos. Prin rânduirea la preoție, talentele și capacitățile voastre spirituale au crescut. Una dintre responsabilitățile voastre importante este să ajutați la pregătirea lumii pentru a Doua Venire a Salvatorului.

Domnul a numit un profet, pe președintele Thomas S. Monson, pentru a îndruma lucrarea preoției Sale. Vouă președintele Monson v-a spus: „Domnul are nevoie de misionari”¹. „Fiecare tânăr băiat demn și capabil trebuie să se pregătească să slujească în misiune. Slujirea misionară este o responsabilitate a preoției – o obligație pe care Domnul așteaptă s-o [îndepliniți voi], cei cărora [vi] s-a dat atât de mult”².

Slujirea misionară cere sacrificiu. Întotdeauna va exista ceva ce veți lăsa în urmă când veți răspunde chemării